

Oscar Benton 1949 – 2020

Blueszanger die zich in zijn teksten inleefde zoals weinigen dat kunnen

door Peter Bruyn

Vorig jaar was hij nog één van de headliners op het Open Air Blues Festival Brezoi, naast Beth Hart. Tienduizend Roemeense muziekliefhebbers zongen mee met zijn grootste hit 'Bensonhurst Blues' en wuifden met lichtjes. Voor 2021 stond een tournee gepland die ook zijn Nederlandse comeback moest betekenen. Zo ver komt het niet. Zondagavond overleed blueszanger Oscar Benton thuis, in IJmuiden, aan een hartstilstand. Hij is ééenzeventig jaar geworden.

Zelf ging hij er altijd van uit dat hij 'de honderd zou halen', net als zijn moeder. Na jaren van sukkelen met zijn gezondheid was hij zomer 2019, enkele weken na zijn Roemeense festivaltriomf, getrouwd. Met zijn vrouw Cathy was hij vastbesloten aan een nieuwe fase in zijn leven en zijn carrière te beginnen, de zanger die internationaal roem vergaarde met zijn karakteristieke, grofkorrelige stemgeluid. Die carrière begon in 1968 bij het Loosdrecht Jazzconcours waar de in Haarlem-Noord geboren zanger met zijn Oscar Benton Blues Band de tweede plaats behaalde en een platencontact in de wacht sleepte. Vier jaar en vier lp's lang tourde de in Chicago cityblues gespecialiseerde groep door het blues- en rockcircuit, naast bands als Cuby + Blizzards en Livin' Blues. Toch had Benton een volstrekt eigen stijl als gitarist, beïnvloed door de vioollessen die hij als tiener had gehad. En toen blueslegende Muddy Waters Bentons eerste plaat te horen kreeg riep hij uit: 'Hé, die stem lijkt op die van mij!'

Begin jaren zeventig maakt hij de overstap naar de popmuziek. Blues is voor hem in tegenstelling tot pop in commercieel opzicht teveel 'modderen in de marge'. „En ik ben geen man voor gemodder,” laat hij zich in interviews graag ontvallen. Met de Haagse zangeres Monica Verschoor scoort hij twee top-40 hits, waaronder de Sonny and Cher cover 'All I ever need is you'.

Daarna stukt het succes, maar Benton laat zich niet ontmoedigen. Hij is een ongelofelijke optimist en doorzetter, die heilig gelooft in zijn roeping als artiest. 'Als je echt artiest bent, dan eet je desnoods uit de vuilnisbak. Maar je gaat dóór!' zegt hij tegen collega's en bandleden die besluiten voor een studie of

een maatschappelijk veiliger baan te kiezen.

Na enkele jaren bij Jack Jersey te hebben gezongen beleeft Benton toch de internationale pop-doorbraak waar hij op gehoopt heeft. In 1981 gebruikt acteur Alain Delon Bentons acht jaar eerder opgenomen single 'Bensonhurst Blues' prominent in zijn eerste zelf-geregisseerde speelfilm 'Pour la Peau d'un Flic'. December 1981 staat het nummer op de eerste plaats van de Franse hitlijst. Het levert Benton een gouden plaat op. Ook in andere landen heeft hij succes met het door de Amerikanen Artie Kaplan en Artie Kornfeld geschreven en van Jiddische melancholie doortrokken nummer.

Televisie-optredens in Frankrijk en Israël, een tournee door Bulgarije volgen, maar een opvolger van de hit komt niet en dus besluit Benton zijn oude Oscar Benton Blues Band weer op te richten. Hoewel zijn genre muziek steeds verder van de 'pop-mainstream' verwijderd raakt, gaat hij onverschrokken door, tot zijn gezondheid hem rond de eeuwwisseling in de steek begint te laten. Een ernstige val in 2006 lijkt het definitieve einde van zijn carrière.

Voor zijn leven wordt gevreesd. Maar wat in 2010 gepland staat als afscheidsconcert wordt het begin van zijn comeback. Beelden van dat optreden in Heemskerk gaan via de sociale media de wereld over. En plotseling krijgt Bentons management verzoeken voor concerten uit landen als Turkije, Tsjechië, Rusland en Roemenië. Begeleid door zijn oude Oscar Benton Blues Band en de nodige medische verzorging trad de zanger het afgelopen decennium met succes op in het Oostblok en oogste hij de roem waar hij in zijn jongere jaren zo op gehoopt had.

Filmmaker Roel van Dalen rondde dit jaar een documentaire af die de uitzonderlijke revalidatie van Benton – van rolstoel terug naar het podium – in beeld brengt en binnenkort op de televisie te zien zal zijn. Ook maakt hij tijdens diezelfde revalidatie twee nieuwe platen met gitarist Johnny Laporte, die al sinds 1970 in zijn band speelt. 'I am back' heet de eerste veelbetekenend.

De schaarse concerten die Benton de afgelopen jaren, gaf leverden steevast dezelfde reactie en ervaring op. Een op het oog versleten man die op weg naar het podium ondersteund moest worden. Maar eenmaal dáár, in de volle

spotlights, groeide hij tot de persoonlijkheid die hij was. Zwart pak, zwarte hoed, zonnebril. Een ster! En bij alle lichamelijke ongemakken leek zijn karakteristieke stemgeluid ongebroken. Wie met hem gewerkt heeft, maar ook wie er als bezoeker bij geweest is kan het alleen maar beamen: Oscar Benton was 'echt'. Hij leefde zich in zijn teksten in zoals weinigen dat kunnen. Je moest hem wel geloven. Oscar Benton zong de waarheid. Beter laat de blues zich nauwelijks definiëren.

Bron: *Haarlems Dagblad*, 10 november 2020